

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Mrázkové a soudců JUDr. Čestmíra Slaného a JUDr. Pavla Vlacha ve věci

žalobkyně: **Oživení, z.s.**, IČO 67365353
sídlem Muchova 232/13, Dejvice, 160 00 Praha 6
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Černohousem
sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo dopravy**, IČO 66003008
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o zaplacení 100 000 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6.listopadu 2025, č.j. 35C 266/2021-185,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **s e** v zamítavém výroku o věci samé a ve výroku o náhradě nákladů řízení **p o t v r z u j e** .

II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 1 350 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně konstatoval, že neposkytnutím kopie Stanoviska advokátní kanceláře Rychetský a Hlaváček k materiálu „Řešení lokality Praha - Masarykovo nádraží

Shodu s prvopisem potvrzuje N. V.

- prováděcí smlouvy“ z roku 2006, které bylo předmětem správního řízení o žádosti o poskytnutí informace ze dne 27.3.2012 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vedeného před správním orgánem České dráhy, a.s. se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222, 110 15 Praha 1, IČO 70994226, bylo porušeno právo žalobkyně na informace, garantované čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 17 Listiny základních práv a svobod (výrok I.); žalobu v části, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni 100 000 Kč s 8,5% úrokem z prodlení ročně od 12.9.2021 do zaplacení, zamítl (výrok II.) a žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni k rukám advokáta Mgr. Pavla Černohouse na nákladech řízení 41 050 Kč do 15ti dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).

2. Rozhodl tak o žalobě (doplněné a opravené), již se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky 100 000 Kč s příslušenstvím v podobě úroku z prodlení jakožto zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která jí měla vzniknout v důsledku nesprávného úředního postupu správního orgánu České dráhy, a.s. se sídlem Praha 1, nábřeží Ludvíka Svobody 1222, IČO 70994226, v řízení o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., ve věci její žádosti ze dne 27.3.2012, spočívajícího v tom, že v rozporu se zákonem zničil Stanovisko advokátní kanceláře Rychetský a Hlaváček k materiálu „Řešení lokality Praha - Masarykovo nádraží - - prováděcí smlouvy“ z roku 2006 (dále též „Stanovisko“). To poté, co byl jeho předchozí (zamítavý) rozsudek č.j. 35C 266/2021-85 ze dne 28.11.2023 spolu s potvrzujícím rozsudkem Městského soudu v Praze ze 4.4.2024, č.j. 13 Co 64/2024-118, rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 16.5.2025, č.j. 30 Cdo 2966/2024-148, zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Na základě provedeného dokazování vzal soud prvního stupně za prokázáno, že v daném případě došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v neposkytnutí kopie Stanoviska, které bylo Českými drahami, a.s. skartováno po podání žádosti ze dne 27.3.2012 bez toho, že bylo žádosti žalobkyně vyhověno. Žalobkyně, dožadující se přístupu k požadovanému právnímu stanovisku, tak činila s cílem informovat veřejnost v postavení tzv. hlídacího psa demokracie coby spolek založený k účelu „*podpora aktivní účasti občanů na správě věcí veřejných*“ a „*prosazování principů odpovědnosti a transparentnosti ve veřejné správě*“, dlouhodobě se zabývala případem revitalizace Masarykova nádraží a předpokládala, že požadované právní stanovisko mohlo obsahovat upozornění na rizikovost a ne hospodárnost smluv týkajících se případu revitalizace Masarykova nádraží, který medializovala formou tiskových zpráv a článků a o pochybnostech ohledně hospodárnosti smluv vztahujících se k případu revitalizace Masarykova nádraží informovala ministra dopravy.
4. S odkazem na § 1 odst. 1,3, § 13 odst. 1 a § 31a odst. 1,2 zákona č. 82/1998 Sb. tak dospěl k závěru, že požadované právní Stanovisko mělo žalobkyni sloužit jako další podklad pro šíření informací v případě revitalizace Masarykova nádraží za účelem kontroly hospodaření s majetkem ve vlastnictví Českých drah, a.s., čímž by byla naplněna role tzv. hlídacího psa demokracie, avšak nesprávným úředním postupem jí to bylo znemožněno (nemohla analyzovat požadované právní Stanovisko a výsledky dát k dispozici široké veřejnosti za účelem veřejné kontroly účelnosti hospodaření Českých drah, a.s.). Odepření informací, jež měla v úmyslu z požadovaného právního Stanoviska získat, představuje porušení práva na informace garantovaného čl. 10 Úmluvy a čl. 17 Listiny. Žalobkyně tím utrpěla nemajetkovou újmu, za kterou jí náleží přiměřené zadostiučinění. Stran otázky, do jaké míry došlo k zásahu do práva žalobkyně ve vztahu k informacím, jež měla v úmyslu z požadovaného právního Stanoviska získat, dovodil, že je třeba žádost ze dne 27.3.2012 hodnotit jako celek, neboť všechny v ní uplatňované informace (jak smlouvy uzavřené mezi Českými drahami, a.s. a společnostmi Masaryk Station Development a.s. a Masaryk Station Investment a.s. včetně příloh a dodatků, tak požadované právní Stanovisko) měly žalobkyni sloužit k šíření informací v případě revitalizace Masarykova nádraží za účelem kontroly hospodaření s majetkem ve vlastnictví Českých drah, a.s.. Klíčovým z hlediska kontroly hospodaření s majetkem Českých drah, a.s. byl pak obsah smluv uzavřených mezi Českými drahami, a.s. a společnostmi Masaryk

Station Development a.s. a Masaryk Station Investment a.s. a nikoliv požadované právní Stanovisko, které mohlo přinést informace jen co do právního zhodnocení bez vlivu na obsah hodnocených smluv. Míra zásahu do práva žalobkyně na informace z požadovaného právního stanoviska je tedy nižší, než u práva na informace z požadovaných smluv, které jí byly poskytnuty v úplnosti dne 18.4.2024. Tvrzení, že požadované právní Stanovisko mohlo obsahovat upozornění na rizikovost a ne hospodárnost hodnocených smluv, nemůže být prokázáno, což však nelze přičítat k tíži žalobkyně, neboť ke skartaci požadovaného právního Stanoviska došlo po podání žádosti ze dne 27.3.2012 bez toho, že by jí bylo vyhověno, avšak nemůže být ani vyvráceno. Uzavřel, že zásah do práva žalobkyně na informace (neposkytnutím požadovaného právního Stanoviska, které mohlo obsahovat upozornění na rizikovost a ne hospodárnost smluv týkajících se majetku Českých drah, a.s.) byl nízké intenzity a konstatování porušení práva se tak jeví jako postačující a zároveň účinná satisfakce za vzniklou nemajetkovou újmu, neboť respektuje zachování vztahu přiměřenosti mezi utrpěnou nemajetkovou újmou a za ni poskytnutým zadosti učiněním, odpovídá konkrétním okolnostem tohoto případu a pro žalobkyni představuje vhodnou a zároveň účinnou nápravu. Konstatoval proto porušení práva a ohledně částky 100 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení žalobu zamítl. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť žalobkyně byla co do základu úspěšná.

5. Proti tomuto rozsudku, a to do zamítavého výroku o věci samé, podala žalobkyně včas odvolání a v jeho následném doplnění uvedla, že skartování Stanoviska povinným subjektem (ČD) podle ní indikuje vyšší pravděpodobnost, že uvedené Stanovisko obsahovalo informace dokazující nevýhodnost uzavřených smluv a roli konkrétních osob vedení ČD. Kdyby tomu tak bylo, zjevně by mělo Stanovisko pro ni velký význam. Že tato úvaha nemůže být vyvrácena, resp. pochybnost o skutečném významu Stanoviska nemůže být vykládána v její neprospěch. Nesouhlasí proto s právním hodnocením soudem prvního stupně. To, že povinný subjekt informací úmyslně skartoval v průběhu řízení o žádosti o tuto informaci naopak ukazuje, indikuje, že tato informace byla potenciálně nebezpečná (pro povinný subjekt, jeho vedení) a že tedy měla větší význam. V případě, že by Stanovisko jasně uvádělo, že uzavření smluv je v rozporu se zákonem, popř. by jasně poukazovalo na právní rizika, bylo by hodnocení smluv (jejich analýza) a zejména analýza žalobkyně posuzující jednání vedení povinného výrazně jiná, než kdyby Stanovisko rizika či nezákonnost neuvádělo. Pokud soud usoudil, že z provedených důkazů nevyplývá zvýšený význam řízení pro žalobkyni, měl jí toto své posouzení v průběhu řízení sdělit a vyzvat ji k doplnění vyličení rozhodných skutečností a případně doplnění návrhu důkazů postupem podle § 118a o. s. ř. a nikoliv vyjavit toto posouzení poprvé až v napadeném rozsudku. Nyní proto ještě doplňuje, že zvýšený význam informace spočívá v nemožnosti žalobkyně realizovat kontrolní funkci v klíčové otázce odpovědnosti představenstva, což je jedním z úkolů žalobkyně jako watchdogové organizace. Nálezací soud se mylí, když tvrdí, že klíčový byl (jen) obsah smluv a Stanovisko mohlo pouze přinést informace jen co do právního zhodnocení bez vlivu na obsah hodnocených smluv. Tím, že povinný subjekt informací zničil, fakticky jí znemožnil iniciovat vyvození odpovědnosti; pokud by Stanovisko varovalo před riziky a představenstvo ho ignorovalo, byl by to podklad pro trestní oznámení např. pro porušení povinnosti při správě cizího majetku. Pokud nálezací soud tvrdí, že zásah byl „nízké intenzity“, protože žalobkyně obdržela smlouvy, ignoruje fakt, že watchdog nehlídá jen text smluv, ale také proces rozhodování a odpovědnost. Navrhla, proto, aby byl rozsudek soudu prvního stupně v napadeném výroku změněn tak, že žalobě bude vyhověno i v nároku na peněžní zadosti učinění.
6. Žalovaná ve svém písemném vyjádření zrekapitulovala dosavadní průběh řízení a mj. poukázala na to, že z Registru smluv zjistila, že žalobkyně se společností České dráhy, a.s. (bez účasti a vědomí žalované) uzavřely dohodu o poskytnutí zadosti učinění, na základě níž vypořádaly jednak nároky související s tímto řízením (skartace dokumentu) a jednak s řízením vedeným u téhož soudu pod sp.zn. 13C 48/2025, v němž žalobkyně uplatnila opět nárok na poskytnutí přiměřeného

zadosti učinění ve výši 239 250 Kč z titulu nepřiměřené délky správního řízení o žádosti o poskytnutí informace a aktuálně tak žalobkyně vede dvě soudní řízení a požaduje odškodnění v celkové výši 339 250 Kč. Dále uvedla, že podle ní je pro kontrolu hospodaření s nemovitostmi ve vlastnictví Českých drah, a.s. klíčový obsah smluv uzavřených mezi společností České dráhy, a.s. a společnostmi Masaryk Station Investment, a.s. a Masaryk Station Development, a.s. a nikoliv Stanovisko advokátní kanceláře, které není podkladem, na základě něhož byly vynakládány veřejné prostředky. K tomu dodala, že žalobkyně v průběhu let postupně obdržela požadované podklady a nyní (od 18.4.2024) disponuje veškerými dokumenty a smlouvami, které požadovala, nicméně doposud neprokázala, že by analýzu provedla, ačkoli sama disponuje právním aparátem a lze tedy jen stěží uvěřit tomu, že by pro ni byla kontrola hospodaření Českých drah, a.s. prioritou a že skartace Stanoviska jí mohla způsobit nemajetkovou újmu. Dovožovala, že i když se žalobkyně staví do role „hlídacího psa státu“, neznamená to, že jí automaticky vzniká nárok na nemajetkovou újmu v důsledku neposkytnutí informace. Vždy je totiž třeba zkoumat o jakou informaci jde a jaký význam pro žalobce má, resp. zda její neposkytnutí je způsobilé přivodit žalobci újmu. K tomuto svému vyjádření připojila zmiňovanou dohodu o poskytnutí zadosti učinění uzavřenou mezi Českými drahami, a.s. a žalobkyní.

7. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které předcházelo jeho vyhlášení (§ 212 a § 212a o. s. ř.), v mezích podaného odvolání (§ 206 odst. 2 o. s. ř.) a odvolání neshledal důvodným.
8. Soud prvního stupně postupoval v intencích kasačního rozsudku Nejvyššího soudu ČR č.j. 30 Cdo 2966/2024-148 a poté, co jednak žalobkyni poskytl poučení podle § 118a odst. 1,3 o. s. ř., na což žalobkyně reagovala podáním z 19.8.2025 a co dále doplnil dokazování, dospěl ke správnému závěru, že žalobkyně zastává roli tzv. hlídacího psa demokracie. Stran posouzení toho, do jaké míry došlo k zásahu do jejího práva ve vztahu k informacím, jež měla v úmyslu z požadovaného Stanoviska získat, se odvolací soud ztotožňuje s jeho závěrem, že šlo o nižší míru, než u práva na informace z požadovaných smluv, s nimiž sice žalobkyně od 18.4.2024 disponuje, avšak netvrdila ani neprokazovala, že by jejich hodnocení (analýzu) od té doby provedla. Pokud se týká předpokladu, že Stanovisko mohlo obsahovat upozornění na rizikovost a nevhodnost smluv týkajících se majetku Českých drah, a.s., pak s ohledem na to, že jak České dráhy, a.s., tak i advokátní kancelář Rychetský a Hlaváček Stanovisko podle zákona o archivnictví a spisové službě skartovaly, nemůže být toto tvrzení prokázáno ani vyvráceno a v podstatě jde o spekulaci ze strany žalobkyně, co Stanovisko mohlo vůbec obsahovat a k čemu mohlo žalobkyni sloužit. Není však pochyb o tom, že skartací Stanoviska vznikla žalobkyni nemajetková újma a i odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně považuje s ohledem na všechny okolnosti případu za postačující a přiměřenou satisfakci konstatování porušení práva. Soud prvního stupně proto nepochybil, když konstatoval porušení práva žalobkyně na informace neposkytnutím kopie Stanoviska a zamítl požadavek žalobkyně na zadosti učinění v peněžitě formě 100 000 Kč s 8,5% úrokem z prodlení ročně. Na správnosti závěrů soudu prvního stupně, s nimiž se odvolací soud ztotožňuje, nemůže odvolací argumentace žalobkyně ničeho změnit.
9. Z uvedených důvodů byl proto rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku o věci samé jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrzen, a to včetně akcesorického výroku o nákladech řízení.
10. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a žalované, která měla v této fázi řízení plný úspěch, byla přiznána paušální náhrada za tři úkony (písemné vyjádření k odvolání, příprava a účast na jednání odvolacího soudu) po 450 Kč v souladu s § 151 odst. 3 o. s. ř.

11. Ve zbývajícím, odvoláním nenapadeném vyhovujícím výroku o věci samé zůstal rozsudek soudu prvního stupně nedotčen (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže Nejvyšší soud České republiky na základě dovolání podaného do dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu prvního stupně dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 10. června 2026

JUDr. Eliška Mrázková v.r.
předsedkyně senátu